

ת"ד 6371/10/13 - מדינת ישראל נגד טל איתן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 6371-10-13 מדינת ישראל נ' איתן
בפני כבוד השופט אריה זרזבסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

טל איתן ע"י ב"כ עו"ד אורון

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה את העבירות הבאות:

- א.** אי מתן זכות קדימה לרכב הבא ממול וגרימת חבלות של ממש - עבירה על סעיף 64(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961.
- ב.** נהיגה בחוסר זהירות הגורמת חבלות של ממש, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.
- ג.** התנהגות בדרך הגורמת נזק, עבירה על תקנה 21(2)(ב) לתקנות התעבורה.

הרקע לכך שבתאריך 18.3.13 בשעה 15:20 לערך, נהגה הנאשמת רכב מאזדה פרטי מספר 79-617-56 בתל אביב - יפו, רחוב פרסיץ שושנה מכיוון דרום לכיוון צפון והתקרבה לצומת הסמוך לבית מס' 15.

אותה שעה נהג דוד-עידו ניסן (להלן: "**המעורב**") קטנוע סאן-יאנג מספר 50-253-13 ברחוב שושנה פרסיץ מכיוון צפון לכוון דרום, מול כיוון נסיעת הנאשמת והתקרב לצומת האמור.

כתב האישום מייחס לנאשמת נהיגה בחוסר זהירות, לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, החלה לבצע פניה שמאלה בצומת מבלי שנתנה זכות קדימה למעורב שהגיע מולה ושני כלי הרכב התנגשו ורכב הקטנוע נפל לכביש. כתוצאה מהתאונה נחבל המעורב חבלות של ממש וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

אין מחלוקת בין הצדדים בעניינים הבאים:

1. הנאשמת נהגה ברכב מאזדה שמספרו 79-617-56 בתל אביב - יפו, ברחוב פרסיץ שושנה מכיוון דרום לכיוון צפון בשעה ובעת האירוע.
2. ביום האירוע היתה ראות טובה והכביש היה יבש.
3. הנאשמת מכירה היטב את מקום התאונה, קיים במקום מסוף אוטובוסים.

המחלוקת בין הצדדים הינה כדלקמן:

לגרסת המאשימה - הנאשמת נהגה בחוסר זהירות, לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, ובעת שפנתה שמאלה מבלי לתת זכות קדימה לקטנוע שהגיע מכיוון צפון לכיוון דרום, כתוצאה מהתאונה נחבל המעורב חבלות של ממש וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

לגרסת הנאשמת - לא זיהתה את הקטנוע בעת שהחלה בפניה, באמצע הפניה הבחינה ברוכב האופנוע שהגיע מולה, היא בלמה מיד והמעורב פגע בה בצד ימין של הרכב. רוכב הקטנוע יצא מחניון וזכות הקדימה הינה של הנאשמת, לחילופין המאשימה לא הוכיחה כי התאונה היתה נמנעת.

דין והכרעה:

1. ע"ת 1 המעורב ציין במסגרת עדותו הראשית:
"אני יצאתי ממכללת לוינסקי מכיוון תחנות האוטובוסים שברחוב שושנה פרסיץ, הנאשמת הגיעה בכיוון שמולי בנסיעה איטית, כאשר הגעתי למרכז הצומת טי, להערכתי היא הסתכלה פשוט על הפניה נסעה שמאלה ולא הבחינה בי. נכנסתי בפנס ימני של הרכב. היא היתה בנסיעה איטית, אני משער כי היא הסתכלה לכיוון הפניה לכן לא שמה לב אלי". (ש' 12-16, עמ' 5 לפר').
2. ע"ת 2 תומר תורג'מן ציין במסגרת עדותו הראשית:
ביום הרלבנטי יצאתי מהלימודים ממכללת לוינסקי לכיוון חניון, ראיתי ממולי מסדה באה לבצע פניה שמאלה לחניון, קטנוע הגיע מאחורי לכיוון ההליכה שלי, ראיתי את המזדה עושה פניה שמאלה ונעצרת, הקטנוע בלם נתקע במזדה ואני הלכתי לטפל בו.
(ש' 12-16, עמ' 5 לפר').
3. במסגרת ת/4 טוענת הנאשמת כי לפני הפניה שמאלה האטה, הסתכלה לכל הכיוונים ולא ראתה אף אחד בשדה הראיה שלה, ותוך כדי הפניה עצמה הבחינה ברוכב האופנוע כ - 10-20 מטר ממנה ואז בלמה. (ש' 4 - 7 בעמ' 2 לת/4).

ברע"פ 1713/93 משה בוקובזה נ' מדינת ישראל, מיום 7.6.93 : ציין כבוד סגן הנשיא י. גלעדי -

"החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שאירע כאן, נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות. בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם (החובה מס' 2 בדברי השופט אגרנט (כתוארו אז) בע"פ 28/49, זרקא נ. היועץ המשפטי, פד"י ד', 504, 523). הנאשם מצידו יכול להמציא עדות מטעמו הסותרת את הראיה לכאורה של נהיגה בלתי זהירה, בניגוד לכל כיוון ואופן מותרים".

במקרה שהוצג לפניי בהתבסס על העדויות והראיות שהוצגו בפניי, עברה חובת ההוכחה לנאשמת. הנאשמת לא הביאה כל ראיה שתסתור את הנאמר ע"י ע"ת שהעידו בפניי.

4. הנאשמת נשאלה במסגרת חקירתה הנגדית:

"ש. השוטר פנה אליך מקריאה את שספרת לו מפנה לדוח פעולה לדברי נהג 2. ציטוט, אם שדה ראיה גלוי איך שלא ראית את רוכב ה אופנוע, אמרת שאת לא יודעת מאיפה הגיע?

ת. הכביש לא ישר, הוא יצא מחניון, אולי היה בעצירה כאשר התחלתי את הפניה, אולי התחבא מאחורי אוטובוס ואז הגיע במהירות לנתיבי שלי".

(שורות 10-14, עמ' 11 לפר').

5. יצוין כי הנאשמת טענה במסגרת ת/4, כי יש לה עדה למקרה. הימנעות הנאשמת מלזמן את העדה אשר לגרסתה נכחה במקום ויכלה להעיד לטובתה, מדברת בעד עצמה ופוגמת בגרסת הנאשמת.

6. בחקירה הנגדית הודתה הנאשמת כי "אני מכירה את המקום" (ש' 4 בעמ' 11 לפר').

בהודעת הנהג ת/4 מסרה הנאשמת לאמור:

"ש.ת. אני רוצה להוסיף שהרוכב הגיע מכיוון כיכר יש הרבה עצים וחונים אוטובוסים בצד ימין כיוון נסיעת הרוכב והכביש בעיקול...".

(ש' 21 - 22 בעמ' 2 לת/4).

הכרת הנאשמת את מקום האירוע והכרת נקודות התורפה שם מטילה עליה אחריות של נקיטת זהירות יתר בכל הקשור להתנהגות בצומת.

7. עדותו של המעורב היתה החלטית והותירה רושם אמין, חיזוק לכך ניתן למצוא בעדותו של עד ניטרלי, אשר למעשה תיאר את האירוע מנקודת מבט זהה של המעורב. משכך, אני מעדיף עדות עדי התביעה על פני עדותה

עמוד 3

של הנאשמת ואני קובע כי הוכח שהנאשמת עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

8. לאור כל האמור לעיל אני מרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א אב תשע"ה, 27 יולי 2015, במעמד הצדדים.